

der har været mest virksomme for Udbredelsen af „Dansk Sløjd“, Sløjdinspektør og fører Tilsyn med begge Retninger. Naar jeg i Finansudvalget har været med til at foreslaa, at dette Andragende skal henvises til Ministerens Overvejelse, er det, fordi det forekommer mig, at Sløjdforeningen af 1902 har Ret, naar den besværer sig over, at det Tilsyn, der føres med denne Sløjdretning, ikke er helt upartisk. Det forekommer mig indlysende, at det er ubilligt, at Tilsynet med de to Sløjdretninger, mellem hvilke der, som det sikkert vil være ærede Medlemmer bekendt, foregaar en forbitret Kamp, føres af en Mand, der kun er lidet forstaaende overfor den Retning, som Sløjdforeningen af 1902 repræsenterer. Ud fra denne Opfattelse vil jeg paa Udvalgets Vegne anbefale denne Henvi sning til Ministerens Overvejelse. Det forekommer mig, at der maatte kunne beskikkes en Tilsynsmand, som ikke alene havde Forstaaelse af denne Sløjdretning, men ogsaa saa med Velvillie paa den. Hvor vidt Indstillingens Vedtagelse kan føre til, at vi senere kommer til at bevilge ogsaa denne Retning et større Statstilskud, end der nu er Tale om, har, saa vidt jeg forstod Forhandlingerne i Finansudvalget, dette ikke taget Stilling til, men vi er vist fra alle Sider enige om, at det Tilsyn, der føres, ikke tager billigt Hensyn til de Interesser, som Sløjdforeningen af 1902 gør sig til Talsmand for.

Jeg skal med disse Ord anbefale denne Henvi sning til Vedtagelse.

Laursen: Naar jeg tager Ordet om dette Andragende, er det ikke, fordi jeg er uenig med den ærede Taler (Mads Larsen), for ogsaa jeg anbefaler at vedtage Henvi sningen af dette Andragende til Ministerens Overvejelse, men det er, fordi jeg tror, at det er gavnligt, at der herfra bliver sagt en Smule om Forholdet mellem de to Sløjdretninger, der konkurrerer med hinanden, den Sløjdretning, som kaldes „Dansk Sløjd“, og den, der gaar under Navn af „Askov-Nääs-Sløjden“, og som støtter sig til en Organisation af 1902. Jeg tror nemlig, det er godt, at det bliver bekendt, at Forholdet mellem disse to Retninger ikke er videre hjerteligt. Der føres mellem disse Sløjdretninger en ret forbitret Kamp baade om Statstilskuddets Fordeling og om Erobringen af de Skoler, i hvilke Sløjden indføres. Det vilde være heldigt, hvis en lille Forhandling her kunde virke som en Bølgedæmper paa disse oprørte Bølger. Jeg er ikke sikker paa, at det vil hjælpe, men et

Forsøg i den Retning, tror jeg dog, skal gøres, fordi jeg synes, man er kommet lidt længere ud, end Velanstændigheden byder. Det er vist rigtigt, at der bliver givet et lille Varsko.

Jeg vil om denne Sag kun fremdrage en enkelt Oplysning, som er kommet til min Kundskab, og som jeg er sikker paa er rigtig. Der var en Skole paa Landet i Jylland, som havde „Askov-Nääs-Sløjden“, og denne Skole søgte om Statstilskud til at faa indrettet et Sløjdværksted. Efter lang Tids Venten, og efter at man egentlig havde opgivet Haabet derom, fik man et Statstilskud paa 480 Kr. Nu skulde man altsaa anskaffe Værktøj og Bænke, og hvad der ellers hører til et saadant Sløjdværksted, og man henvendte sig til en Leverandør, som Askov-Nääs-Sløjd Organisation en bruger, nemlig Hillerød Værktøjsfabrik. Det Værktøj, man fik leveret derfra, blev kontrolleret af Inspektør Bojesen paa Hjemmet for Vanfø re i København, som man ansaa for at være i Stand til at undersøge, om Leverancen kunde staa overfor de stillede Betingelser og i det hele var vel skikket til den Brug, der skulde gøres af den. Skolen var vel tilfreds med Leverancen, men der var til Statstilskuddet knyttet den Betingelse, at Sløjdsinspektøren, som er Inspektør for begge Retninger, skulde godkende Værktøjsleverancen. Han kom over til den paagældende Skole, og saa vilde Skæbnen, at Skolebestyreren ikke var hjemme, og Værktøjet blev da forevist af hans Hustru og den Lærer, der var til Stede. Den Forhandling, som fandt Sted mellem Sløjdsinspektøren og disse to, der foreviste Værktøjet, lod intet som helst formode om, at der var noget i Vejen, og Værktøjet blev da taget i Brug. Først senere viser det sig, at det ikke kan godkendes. Naar man er kommet saa langt ud, forekommer det mig at være rigtigt, at det bliver sagt aabent og ligefremt, at naar der betros Sløjdsinspektøren, der er Fader til „Dansk Sløjd“, og som naturlig har Forkærlighed for denne Retning, et Tilsynshverv overfor en Sløjdretning, der arbejder efter andre Principper, skal han være i meget høj Grad omhyggelig for, at det ikke med nogen som helst Ret fra den anden Side kan bebrejdes ham, at han viser Partiskhed. Han maa være upartisk for sin egen Skyld, thi vi er jo alle Mennesker, og vi er altid tilbøjelige til at se velvilligt til den Side, som vort Hjerte tilhører. Det var rigtigt, om Sløjdsinspektøren var lidt mere omhyggelig i sin Kri-